

Sygn. akt I C 167/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wioletta Sychniak

Protokolant: staż. Aleksandra Sikora

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa D. W.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zadośćuczynienie

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powódki D. W.:
 - a. kwotę 7 000 (siedem tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 lutego 2018 roku do dnia zapłaty,
 - b. kwotę 974 (dziewięćset siedemdziesiąt cztery) złote tytułem zwrotu kosztów procesu;
 2. oddała powództwo w pozostałej części;
 3. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi:
 - a. od powódki D. W. kwotę 344,09 zł (trzysta czterdzieści cztery złote i dziewięć groszy),
 - b. od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwotę 305,13 zł (trzysta pięć złotych i trzynaście groszy)
- na pokrycie kosztów postępowania tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 167/18

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 19 marca 2018 roku D. W. wniosła o zasądzenie od Towarzystwa (...) w W. kwoty 15 000 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 20 lutego 2018 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że 18 maja 2017 roku doszło do zdarzenia drogowego w wyniku, którego została poszkodowana. Kierujący samochodem marki N. nr rej. (...), skręcając w lewo nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa jadącej rowerem Powódce, doprowadzając do zderzenia samochodu z rowerem. W

konsekwencji Powódka doznała złamania odcinka lędźwiowego kręgosłupa i miednicy, co spowodowało zarówno cierpienia fizyczne, jak i psychiczne.

Pozwany wypłacił Powódce 10 000 złotych tytułem zadośćuczynienia, która to kwota nie stanowi adekwatnego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

/pozew k. 3-6 /

W odpowiedzi na pozew Towarzystwo (...) w W. wniosło o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od Powódki zwrotu kosztów procesu.

Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, jednakże zakwestionował powództwo co do wysokości. Wskazał, iż w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił Powódce 10 000 tytułem zadośćuczynienia. Jest to kwota odpowiednia do rozmiaru krzywdy doznanej przez Powódkę. Żądanie zapłaty dalszej kwoty z tego tytułu uznał za wygórowane. ***/odpowiedź na pozew k. 45-49/***

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

18 maja 2017 roku w Ł., na skrzyżowaniu ul. (...), doszło do zdarzenia drogowego. E. U., kierujący samochodem N. nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru skrętu w prawo, nie ustąpił pierwszeństwa i w ten sposób doprowadził do zderzenia z jadącą rowerem D. W..

/bezsporne, zaświadczenie o zdarzeniu drogowym k. 8/

Kierujący N. nr rej. (...) miał polisę OC wykupioną w Towarzystwie (...) w W.. ***/bezsporne/***

D. W. w dniu zdarzenia jechała rowerem do pracy. Przejeżdżała na zielonym świetle, kiedy uderzył w nią samochód. Na skutek zderzenia spadła z roweru.

Na miejsce zdarzenia wezwano karetkę pogotowia. Powódka została przewieziona SPZOZ (...) Szpitala (...) w Ł.. Tam została zdiagnozowana. Wykonano jej badania obrazowe: RTG kości miednicy, odcinka szyjnego kręgosłupa, odcinka piersiowego kręgosłupa, odcinka lędźwiowo - krzyżowego kręgosłupa i USG jamy brzusznej. Stwierdzono złamanie trzonu kręgu L1; zaopatrzono w gorset ortopedyczny.

Powódka przebywała w szpitalu od 18 do 21 maja 2017 r. Została wypisana do domu z zaleceniem dalszego leczenia w poradni ortopedycznej, kontroli za 6 tygodni. Została zaopatrzona w gorset ortopedyczny typu J.'a. Powódka miała zakaz zdejmowania gorsetu i nakaz bezwzględnego utrzymania unieruchomienia do czasu kontroli w poradni ortopedycznej. Zalecono jej przyjmowanie leków przeciwbólowych według zapotrzebowania.

/zaświadczenie o zdarzeniu drogowym k. 8, karta informacyjna k. 9,

zeznania powódki D. W. k. 226,227 [00:34:34-00:51:01]/

Powódka zgłosiła się do poradni ortopedycznej – urazowej 3 lipca 2017 roku. Wykonano jej kontrolne badania RTG. Stwierdzono złamanie górnej blaszki granicznej trzonu L1 z poszerzeniem zarysu trzonu kręgu do przodu o 5 mm. Zalecono stosownie sznurówki lędźwiowo – krzyżowej. Zalecenie utrzymywano podczas kolejnych wizyt kontrolnych 31 sierpnia 2017 r. i 30 października 2017 r. Leczenie Powódki zostało uznane za zakończone 13 listopada 2017 roku.

W wyniku wypadku z 18 maja 2017 r. D. W. doznała złamania kompresyjnego trzonu L1. Po zastosowanym leczeniu zachowawczym i usprawniającym, u Powódki występuje zespół bólowy, unikanie ruchów zginania kręgosłupa lędźwiowego i poczucie pogorszenia sprawności. Przy czym u Powódki występują również zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i piersiowo – lędźwiowego w postaci wielopoziomowej dyskopatii.

Uszczerbek na zdrowiu Powódki, będący skutkiem obrażeń doznanych w wypadku z 18.05.2017 r., wynosi 2% i jest stały. U Powódki uległ uszkodzeniu 1 kręg lędźwiowy. Zmiany pourazowe w postaci kompresji i klinowego zniekształcenia trzonu kręgu są znaczne i skutkują zespołem bólowym. Nie występuje jednak destabilizacja kręgosłupa, nie ma widocznych zmian w postaci kostnych zrostów międzytrzonowych. U Powódki doszło najprawdopodobniej do bliznowatych zmian więzadeł w okolicy uszkodzonego kręgu, co skutkuje trudnym do precyzyjnego określenia mechanicznym ograniczeniem ruchomości kręgosłupa.

Zakres cierpień Powódki był znaczny. Największe dolegliwości bólowe trwały przez około 2 miesiące po wypadku. Przez około 4 miesiące od zdarzenia występowała potrzeba korzystania przez Powódkę z pomocy osób trzecich przy czynnościach higienicznych, ubieraniu się i praktycznie wszystkich czynnościach wymagających stania, schylania się, chodzenia, przenoszenia przedmiotów.

Leczenie D. W. zostało zakończone z dość dobrym skutkiem. Nastąpił zrost złamania, Powódka odzyskała dobry zakres ruchomości kręgosłupa. Pozostał zespół bólowy, a trzon kręgu L1 jest trwale klinowato zniekształcony. To może w przyszłości powodować narastanie zmian zwyrodnieniowych i utrzymywanie się dolegliwości bólowych.

/opinia biegłego ortopedy A. W. k. 123-128,

opinia uzupełniająca biegłego ortopedy k. 173-174,

dokumentacja medyczna k. 9-19, 88, 98-108,

zeznania D. W. k. 226, 227 [00:34:34-00:51:01]/

Z neurologicznego punktu widzenia, Powódka doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z powstaniem pourazowego zespołu bólowego kręgosłupa lędźwiowego, nie niższego niż 3%. Przebieg kliniczny zespołu bólowego kręgosłupa lędźwiowego miał łagodny charakter. Cierpienia fizyczne u Powódki miały istotne nasilenie w okresie do 2 miesięcy od zdarzenia, później były umiarkowane i mierne, ustąpiły po około 6 miesiącach. Leczenie Powódki po wypadku zostało zakończone z pozytywnym skutkiem. U D. W. występuje choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa z wielopoziomową dyskopatią i z nią należy wiązać aktualnie zgłaszane przez Powódkę dolegliwości.

/opinia biegłej neurolog M. L. k. 150-156,

opinia uzupełniająca biegłej neurolog k. 187-188,

dokumentacja medyczna k. 9-19, 86, 88, 98-108/

W związku z wypadkiem z 18 maja 2017 roku D. W. przeżyła krótkotrwałe zaburzenia adaptacyjne w postaci obniżonego nastroju i zaburzeń snu, które nie skutkowały uszczerbkiem na zdrowiu (trwałym, ani długotrwałym). Zgłosiła się na 2 wizyty do psychiatry, przez około 4 miesiące zażywała leki. Cierpienia psychiczne Powódki związane były z dolegliwościami bólowymi, unieruchomieniem w gorsecie, koniecznością korzystania z pomocy innych osób. Aktualnie Powódka nie wymaga leczenia psychiatrycznego.

/opinia biegłej psychiatry E. P. k. 202-206,

dokumentacja medyczna k. 9-19, 86, 88, 98-108,

zeznania D. W. k. 226, 227 [00:34:34-00:51:01]/

Powódka zgłosiła szkodę Pozwanemu w dniu 1 grudnia 2017 roku z żądaniem wypłaty zadośćuczynienia w wysokości 50 000 złotych. Pozwany decyzją z 6 grudnia 2017 roku przyznał Powódkę 10 000 zł zadośćuczynienia.

Pismem z 18 grudnia 2017 roku Powódka odwołała się od decyzji ubezpieczyciela, ale Pozwany podtrzymał swoją decyzję.

Pismem z 5 lutego 2018 roku pełnomocnik Powódki skierował do Pozwanego wezwanie do zapłaty 65 000 zł tytułem zadośćuczynienia. Pozwany otrzymał wezwanie 12 lutego 2018 roku.

/wezwanie do zapłaty k. 20, śledzenie przesyłek k. 21-22,

Pisma Pozwanego k. 23, 24, 25, akta szkody – CD k. 44/

D. W. ma 58 lat. Jest pracownikiem Poczty Polskiej. W okresie, kiedy doszło do wypadku, pracowała w takim samym charakterze. Mieszka (i mieszkała w 2017 roku) sama. Przez pół roku od wypadku korzystała ze zwolnienia lekarskiego. Po tym okresie wróciła do pracy. Przed wypadkiem chętnie jeździła na rowerze. Miała drobne wypadki: raz wjechał na nią inny rowerzysta, raz przewróciła się na rowerze. Poza otarciami i stłuczeniami, nie miała poważniejszych obrażeń po tych zdarzeniach.

Po wypadku z 18 maja 2017 roku najtrudniejsze były dla Powódki dolegliwości bólowe (źle reaguje na ból, boi się bólu), ograniczenia związane z noszeniem gorsetu. Powódka nie mogła wychodzić z domu, czuła się osamotniona. Problemem dla niej była konieczność korzystania z pomocy innych osób. Wstydzi się prosić o pomoc inne osoby. Ograniczenia fizyczne powodowały u niej uczucie upokorzenia.

Po wypadku pomocy D. W. udzielała jej siostra H. P.. Tuż po wypadku przychodziła do niej codziennie i pozostawała przez całe dni. Pomagała przy myciu, ubieraniu, czesaniu. Robiła dla Powódki zakupy, sprzątała. Sprawowała opiekę w największym rozmiarze przez 3-4 tygodnie po wypadku.

Aktualnie Powódka skarży się na dolegliwości bólowe, nie może długo chodzić. Odczuwa obawy związane z jazdą na rowerze, przechodzeniem przez ulicę. Niemniej jednak korzysta z roweru, do jazdy na rowerze wróciła po około roku od zdarzenia. Uskarża się na nastroje depresyjne, izoluje się od ludzi.

/zeznania świadka H. P. k. 225-226 i 227 [00:22:27-00:30:13],

zeznania D. W. k. 226, 227 [00:34:34-00:51:01]/

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie nie było sporu pomiędzy stronami co do tego, że doszło do zdarzenia z 18 maja 2017 roku o przebiegu opisywanym przez Powódkę, a sprawcą zdarzenia był kierujący samochodem marki N., któremu ochrony w zakresie odpowiedzialności cywilnej udzielało pozwane Towarzystwo (...). Pozwany nie kwestionował ciężącej na nim z tego tytułu odpowiedzialności.

Stosownie do przepisu art. 436 § 1 k.c. w związku z art. 435 § 1 k.c., samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch takiego środka, chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Mając na uwadze powyższe oraz treść art. 822 k.c. stanowiącego, że przez umowę odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczony, trzeba przyjąć, że na tle obowiązującego prawa roszczenie Powódki, co do zasady w stosunku do Pozwanego znajduje swoją podstawę prawną.

W toku procesu Pozwany zakwestionował powództwo co do wysokości, uznając je za zawyżone.

W myśl przepisu art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia powinno zostać dokonane z uwzględnieniem wszelkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy oraz to, że zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość winna przedstawiać odczuwalną wartość (por. przykładowo wyrok SN z dnia 12 kwietnia 1972 roku, II CR 57/72, OSNCP 1972, z. 10, poz. 183 oraz wyrok SN z dnia 24 czerwca 1965 roku, I PR 203/65, OSPIKA 1966, poz. 92). Pojęcie "sumy odpowiedniej" użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być "odpowiednia" w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach (postanowienie SN - Izba Pracy z 2004-02-18 II UK 329/03).

Na podstawie dokumentacji medycznej, zgromadzonej w aktach sprawy oraz sporządzonych na potrzeby niniejszego postępowania opinii biegłych Sąd ustalił, iż wskutek wypadku Powódka doznała urazu w postaci złamania kompresyjnego trzonu L1, skutkującego powstaniem pourazowego zespołu bólowego kręgosłupa lędźwiowego oraz krótkotrwałych zaburzeń adaptacyjnych w postaci obniżonego nastroju i zaburzeń snu, które nie skutkowały uszczerbkiem na zdrowiu. Trwały uszczerbek na zdrowiu Powódki wynosi 2%, okresowo był większy i w sumie wynosił 5% (długotrwały uszczerbek o charakterze neurologicznym został oceniony na 3%).

Jakkolwiek „złamanie kręgosłupa” brzmi poważnie i dla przeciętnego człowieka, nie dysponującego wiedzą medyczną, stanowi poważny uraz, to w świetle opinii biegłego ortopedy, w przypadku Powódki był to uraz o mniejszej rozległości. Dotyczył uszkodzenia 1 kręgu, leczenie było zachowawcze, polegające na okresowym unieruchomieniu i przyjmowaniu leków przeciwbólowych. Nie było to leczenie inwazyjne, połączone z przeprowadzeniem zabiegu operacyjnego. Efekty leczenia są dobre, Powódka odzyskała ruchomość kręgosłupa. Powódka wprawdzie relacjonowała pogorszenie sprawności fizycznej, odczuwane dolegliwości bólowe i pogorszenie kondycji psychicznej, ale należy mieć na uwadze występującą u niej chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z wielopoziomową dyskopatią. Jak podkreślił biegły neurolog, z nią należy wiązać aktualnie zgłaszane przez Powódkę dolegliwości. Niewątpliwie okres bezpośrednio po wypadku była dla Powódki bardzo trudny, wiązał się z unieruchomieniem, ograniczeniem mobilności, samodzielności i zdaniem się na pomoc innych osób. Niewątpliwie Powódka, zamieszkująca sama, bardziej odczuwała skutki izolacji wynikającej z ograniczeń powodowanych urazem fizycznym. Jednak w świetle opinii biegłej psychiatry, były to tylko krótkotrwałe zaburzenia adaptacyjnych w postaci obniżonego nastroju i zaburzeń snu. U Powódki nie doszło do powstania uszczerbkiem na zdrowiu o charakterze psychiatrycznym.

Zauważyć należy, że wypadek w perspektywie kilku miesięcy zdeorganizował życie Powódki. Spowodował okresową jej niesprawność i niezdolność do pracy. Konieczne było podjęcie przez Powódkę leczenia. Komfort jej życia uległ zdecydowanemu obniżeniu na skutek odczuwanych dolegliwości bólowych, ograniczeń związanych z możliwością poruszania się i obniżeniem sprawności fizycznej. W dłuższej perspektywie czasowej nie spowodował jednak istotnych zmian w styku życia Powódki, tak osobistego, jak i zawodowego. Relacjonowane przez D. W. pogorszenie ogólnej sprawności i odczuwane dolegliwości bólowe muszą być korygowane w związku z występującym u niej schorzeniem samoistnym w postaci choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa z wielopoziomową dyskopatią. Relacjonowane dolegliwości mogą być skutkiem schorzenia samoistnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że adekwatnym zadośćuczynieniem dla Powódki jest kwota 17 000 złotych. Kwota określona przez Powódkę (w sumie 25 000 zł) jawi się jako nieadekwatna i wygórowana.

Jako, że w toku likwidacji szkody Pozwany przyznał na rzecz Powódki z tytułu zadośćuczynienia 10 000 zł, powództwo podlegało uwzględnieniu do kwoty 7000 złotych. W pozostałym zakresie – jako nieuzasadnione – podlegało oddaleniu.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 359 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. oraz w zw. z art. 817 § 1 k.c. Stosownie do treści art. 817 § 1 k.c., Pozwany był zobowiązany spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zgłoszenia.

Pozwany kategorycznie wypowiedział się co do wysokości należnego Powódce w piśmie z 6 grudnia 2017 roku i pomimo odwołania Powódki, decyzji nie zmienił. Dlatego żądanie odsetek od kwoty dalszego zadośćuczynienia od 20 lutego 2018 roku jest uzasadnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. rozliczając je stosunkowo. Powódka żądała zasądzenia na swoją rzecz kwoty 15 000 złotych, a jej żądanie zostało uwzględnione w 47 %. Koszty poniesione przez Powódkę to 750 zł tytułem opłaty od pozwu, 3600 złotych kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1800 zł tytułem wykorzystanych zaliczek na wynagrodzenie biegłego (w sumie 6167 zł). Pozwany natomiast wydatkował w toku procesu kwotę 3600 zł kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 13,88 zł tytułem wykorzystanej zaliczki. Ogółem poniesione przez strony koszty to 9797,88 złotych. Mając na uwadze proporcję, w jakiej Powódka przegrała sprawę, powinna ponieść koszty w wysokości 5192,88 złotych. Pozwany powinien ponieść koszty w wysokości 4605 zł, stąd różnicę ponad tę kwotę (974 zł) Sąd zasądził na jego rzecz od Powódki.

W toku procesu Skarb Państwa – Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi tymczasowo wydatkował na koszty wynagrodzeń biegłych kwotę 649,22 zł. Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd obciążył strony w odpowiednich częściach ww kosztami:

- Powódkę kwotą 344,09 zł,
- Pozwanego kwotą 305,13 zł.